

Теорема на Лаплас за устойчивост на Слънчевата система

Основната теорема в небесната механика е формулирана и доказана за първи път от Лаплас. Тя гласи следното:

Ако игнорираме пертурбациите от трети и по-висок ред относно ексцентрицитетите e_k и наклоненостите i_k на планетите, то Слънчевата система е устойчива в смисъл, че оскулиращите елипси, по които се движат планетите и Слънцето имат константни големи полуоси a_k , а ексцентрицитетите e_k и наклоненостите i_k осцилират в малки интервали. При това не са възможни нито сблъсъци между планетите, нито някоя от тях да напусне пределите на Слънчевата система.

Горните твърдения важат и за всяка планетна система, подобна на Слънчевата, а именно:

- 1) всички планети се въртят около Слънцето в една и съща посока,
- 2) стойността на ексцентрицитетите и наклоненостите (в даден момент $t = t_0$) са достатъчно малки.

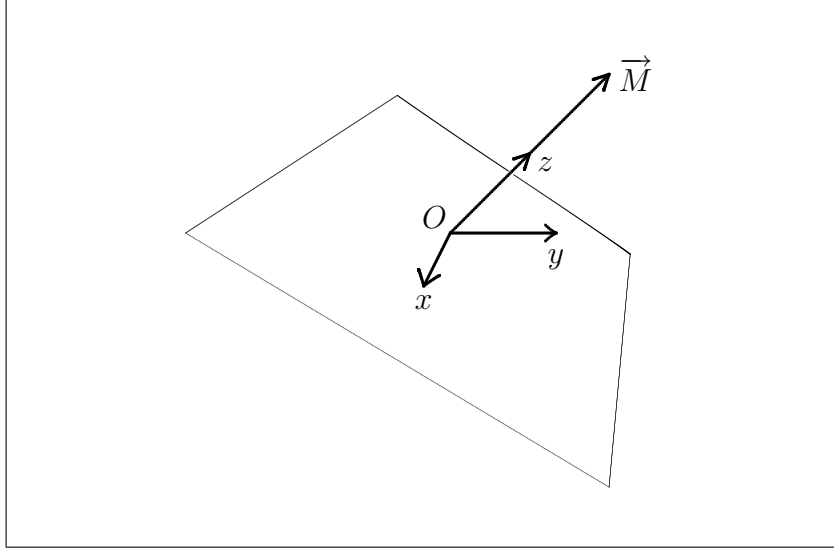
Доказателство. Нека $r_k = \begin{pmatrix} x_k \\ y_k \\ z_k \end{pmatrix}$ е положението на k -тата планета, $k = 0, \dots, 8$. Ще използваме интеграла на сумарния момент на импулса на Слънчевата система: векторът на момента на импулса

$$\vec{M} := \sum_{k=0}^8 m_k r_k \times \dot{r}_k = (M_1, M_2, M_3) = \text{constant},$$

защото

$$\begin{aligned} \frac{d}{dt} \vec{M} &= \sum_{k=0}^8 m_k \dot{r}_k \times \dot{r}_k + \sum_{k=0}^8 r_k \times m_k \ddot{r}_k \\ &= \sum_{k=0}^8 r_k \times \sum_{j \neq k} \frac{G m_j m_k (r_j - r_k)}{|r_j - r_k|^3} \\ &= \sum_{0 \leq k < j \leq 8} G m_k m_j \frac{(r_k \times r_j + r_j \times r_k)}{|r_k - r_j|^3} \\ &= (0, 0, 0). \end{aligned}$$

Избираме координатната система $Oxyz$ така, че оста Oz да е колинеарна с вектора \vec{M} . Равнината $Oxy \perp \vec{M}$ е неизменна, защото $\vec{M} = (0, 0, |\vec{M}|)$ с константен вектор. Oxy се нарича още равнина на Лаплас.

В новите координати,

$$\sum_{k=0}^8 m_k r_k \times \dot{r}_k = (0, 0, |M|).$$

За третата компонента на това тъждество имаме

$$|M| = \sum_{k=0}^8 m_k (x_k \dot{y}_k - \dot{x}_k y_k) = \sum_{k=0}^8 G_k \cos i_k = \sum_{k=0}^8 L_k \sqrt{1 - e_k^2} \cos i_k,$$

като съществено използваме, че всички планети и Слънцето се въртят около центъра на тежестта в посока, обратна на часовниковата, т.е. $y_k \dot{z}_k - \dot{y}_k z_k > 0$.

От друга страна, след усредняването по бързите променливи l_1, \dots, l_8 доказахме, че елементите на Делоне L_k са константи. Следователно,

$$\sum_{k=0}^8 L_k = C_1 = \text{constant},$$

откъдето получаваме, че

$$C_1 - |M| = \sum_{k=0}^8 L_k \left(1 - \sqrt{1 - e_k^2} \cos i_k\right) = \sum_{k=0}^8 L_k \frac{e_k^2 \cos^2 i_k + \sin^2 i_k}{1 + \sqrt{1 - e_k^2} \cos i_k}.$$

Константата $C_1 - |M|$ е малка и положителна като сума на 9 положителни малки функции. В сила е оценката

$$e_k^2 \cos^2 i_k + \sin^2 i_k \leq \frac{2(C_1 - |M|)}{L_k},$$

откъдето

$$e_k \leq \sqrt{\frac{2(C_1 - |M|)}{L_k}}, \quad |\sin i_k| \leq \sqrt{\frac{2(C_1 - |M|)}{L_k}}.$$

Последните три оценки могат да бъдат подобрени, като умножим десните им части по по-малкия от едно множител $1 - \frac{C_1 - |M|}{2L_k}$.

Тези неравенства доказват, че e_k и $\sin i_k$ остават малки, при това от първоначалния порядък на най-големите измежду e_k и $\sin i_k$.

Теоремата на Лаплас е доказана.

Забележка. Ексцентрицитетът и наклонът на планетите в Слънчевата система са малки при положение, че изменението на a е малко. Направеният извод има изключения тогава, когато или na^2 е малко, тоест за планетите, които са близко разположени до Слънцето, или при сравнително малко μ . Да напомним, че $L = \mu na^2$, където n е средното движение на планетата.

От конкретните параметри за малките планети, не следва верността на изложеното доказателството за устойчивост, т. е. по принцип техните наклони и ексцентрицитети могат да приемат големи стойности.

Емилия Колева, emilia_f@abv.bg

Петя Вълчанова, petjavalchanova@yahoo.com